

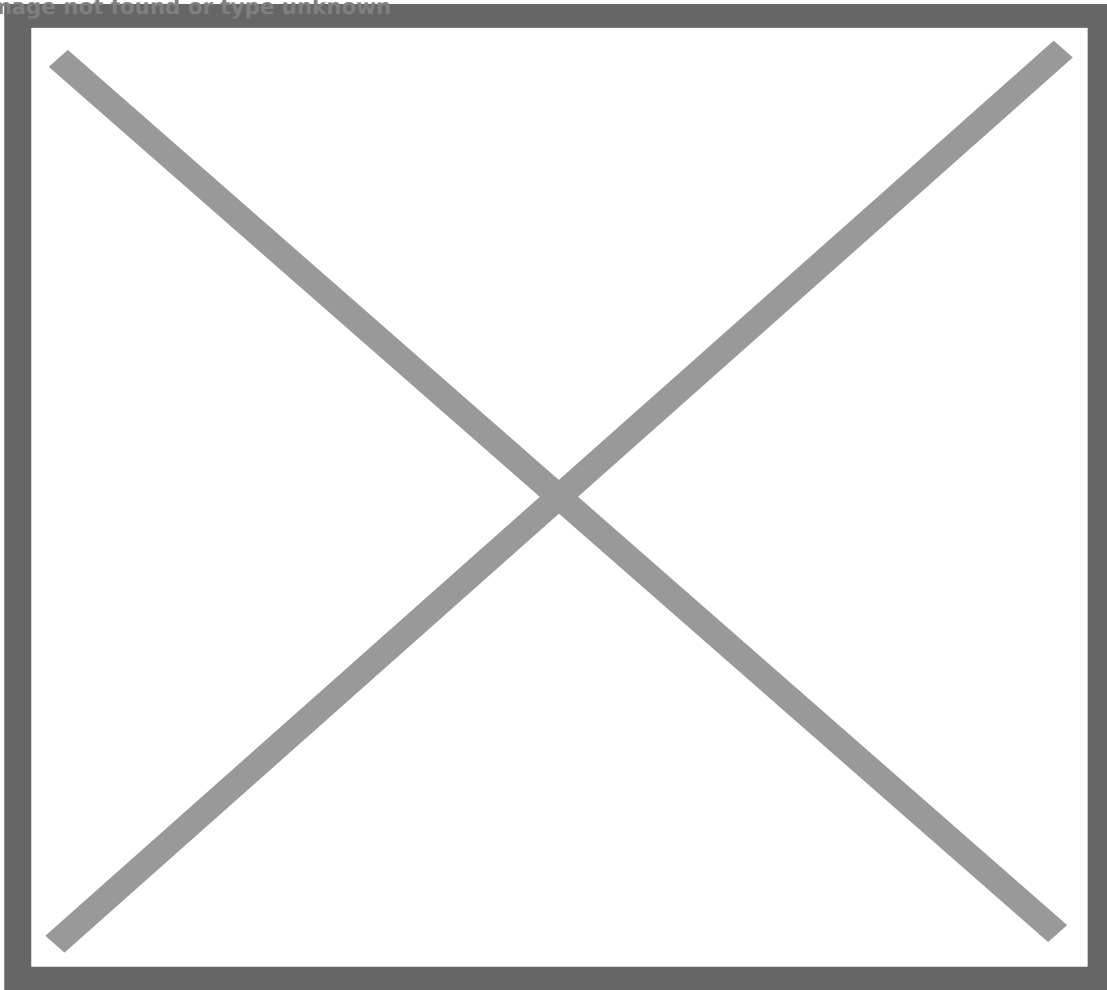
Thầy học tôi - những người lính trên Tàu không số

17:07 24/02/2017

Tác giả: Admin

Cậu ngồi trên chiếc xe lăn mặt rạng niềm vui mà trong khóe mắt lại rung rung. “Thằng Bé con anh chị Sáu đó hả. Mẹ khỏe không cháu? Giời! Bốn mươi bảy năm rồi còn gì.

Image not found or type unknown

Xúc động hình ảnh thầy cầm tay dạy trò viết từng nét chữ. Nguồn: VOV

Năm ấy... à, năm 1967 - Vàm Lũng - Rừng Đước Mũi Cà Mau - Tàu 69...”. Giọng ông đứt quãng nghẹn ngào. Đâu chỉ vì sức kiệt của người thương binh 2/4 bao năm ròng phải bươn chải cuộc sống gia đình, lại thêm di chứng của căn bệnh tai biến mạch máu não mấy năm nay.

Cuộc gặp gỡ người chiến sĩ trên Tàu không số

Nỗi xúc động của ông khi mỗi lần gặp lại người của chiến khu Rừng Đước Mũi Cà Mau - Bến của Đoàn Tàu không số là ông không nén nổi lòng mình. Với ông, nơi ấy là quê hương máu mủ ruột rà.

Người “con giai Thành Nam” ấy là Phan Hải Hồ, chiến sĩ báo vụ trên con Tàu 69 Anh hùng của [Đường Hồ Chí Minh huyền thoại trên biển](#), Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân.

PGS, TS Tổng Biên tập Tạp chí Người Làm Báo tuổi mới bốn mươi hai cũng là “giai Thành Nam” biết nỗi mong mỏi của tôi muốn về Nam Trục, Nam Định thăm một người cậu kháng chiến, anh đã hăm hở giục tôi đi mặc dù trời Hà Nội đang giông mưa mù mịt. Chính anh làm “bác tài” cho tôi. Nhưng về gần Nam Định tôi thủ thỉ với anh: “Đã làm ơn thì ơn cho trót... Sẵn em cho anh tới thắp hương bàn thờ cụ Nguyễn Bính luôn ghen. Anh đáp: “Vâng, tiện đường mà anh”.

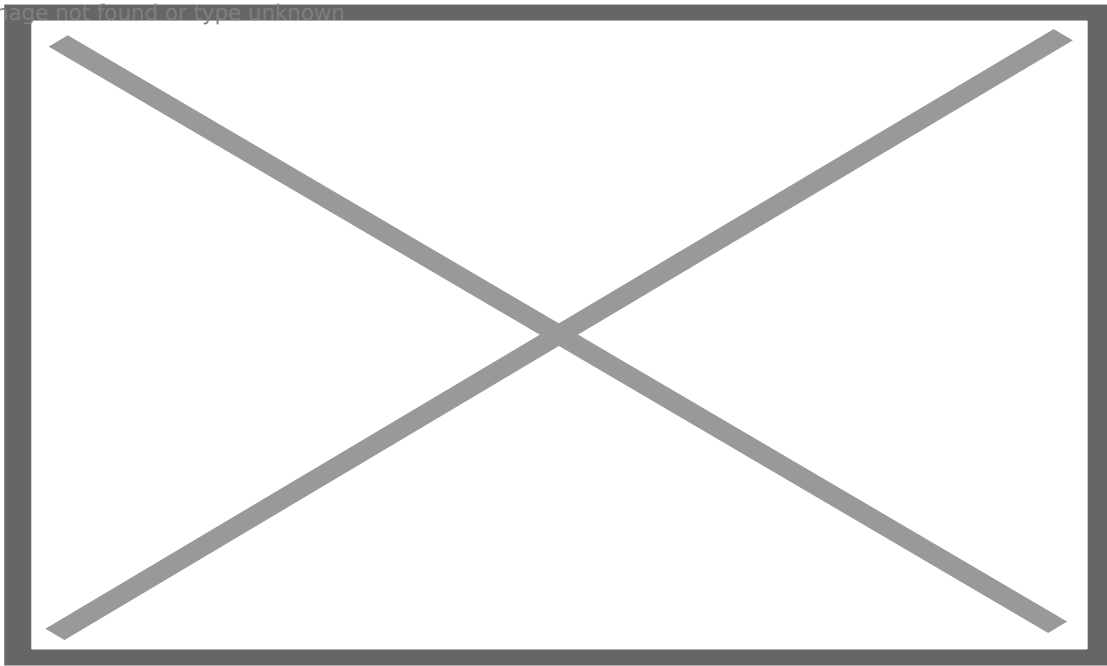
Gần tới gian tưởng niệm nhà thơ, tôi hỏi: “Anh nhớ phải đi ngang chợ Viềng”? Lợi sốt sắng: “Thì đấy, khoảnh đất trống trước mặt mình kìa anh”. Và Lợi xướng luôn: “Chợ Viềng mỗi năm chỉ có một phiên / Làm cho trai gái tốn tiền trâu cau”. Mấy câu ca dao hóm hỉnh chân chất này có lẽ đã gieo vào hồn của “ông vua thơ tình chân quê” Việt Nam.

Tôi chợt nhớ tới chị Hồng Cầu - Nguyễn Bính Hồng Cầu, con gái nhà thơ Nguyễn Bính. Chị Cầu học trên tôi mấy lớp thuộc Trường Trung học Kháng chiến Lý Tự Trọng, khu Tây Nam Bộ. Lần đầu tôi gặp chị Cầu ở bìa rừng - Nghệ sĩ - Biên đạo Múa truyền thống của Đoàn ca múa nhạc Tây Nam Bộ nắm tay tôi dắt lại trước mặt chị Hồng Cầu: “Hai đứa kết nghĩa chị em đi. Cũng là con một với nhau mà - Bà cười khanh khách: Chị Cầu là con của nhà thơ Nguyễn Bính và Thi sĩ Hồng Châu đó cháu”.

Tôi mắc cỡ bởi cái thẹn lầy bất ngờ ấy. Và bà cao hứng: Sao đặc trời cao sáng suốt đêm/Sao đêm chung sáng chẳng chia miền/Trời còn có bữa sao quên mọc/Tôi chẳng đêm nào chẳng nhớ em (Đêm sao sáng - Nguyễn Bính). Nghe xong tôi ngấm ngấm hoài. Rồi tôi mới thăm thía: “Đêm sao sáng” của Nguyễn Bính là khát vọng của thống nhất non sông, để không còn cảnh “ngày Bắc, đêm Nam”. Lời Bác Hồ như Hịch núi sông: “Dù có đốt cháy cả dãy Trường Sơn cũng phải giành cho được độc lập tự do”. Lốp lốp thanh niên miền Bắc vào Nam ra trận. Cậu Ba Hải Hồ của tôi - anh giai Thành Nam là một trong hàng triệu thanh niên ấy!

Đêm khuya cuối năm trong rừng được đại ngàn. Tôi giật mình tỉnh giấc bởi các loại súng liên hồi từ phía biển Vàm Lũng. Pháo sáng đỏ rực một góc trời. Hùng đông máy bay đủ loại như bầy quạ đen lượn dọc theo bờ biển từ cửa Bồ Đề tới Mũi Cà Mau, bom, pháo xé toác những mảng rừng xanh thẳm. Trận địa phòng không của ta ở cửa Rạch Gốc nã đạn quyết liệt lên từng tốp máy bay giặc. Các chú bộ đội trong đơn vị hậu cần - nơi tôi theo mẹ đang công tác ở đó, nói: “Tụi này trúng kế rồi. Mình bắn để kéo nó ra xa chỗ con tàu vào cửa đó mà”. Lúc đó còn nhỏ tôi đâu biết tàu gì.

Image not found or type unknown

Tàu vận tải Đoàn 125 cải dạng tàu cá, trên đường vận chuyển vũ khí chi viện cho chiến trường miền Nam, tháng 4/1966. Nguồn: tuyenquangtv.vn

Những trang ký ức bi tráng và hào hùng

Buổi chiều trong căn cứ xa vùng chiến sự, như thường ngày tôi lại vào rừng bắt cua biển. Cứ theo triền kênh đi mãi, chợt trạm quân y hiện ra. Các cô chú ở đây cung tôi lắm nên tôi ghé chơi xin nước uống, nhưng khi bước vào đơn vị, tôi thấy mấy chú thương binh nặng vừa mới đưa về. Thấy tôi mấy chú như giật mình, vây lại hỏi tới tấp “Ai đưa cháu qua đây ? Cháu qua với ai?”. Cậu Ba Điệp, Thủ trưởng trạm Quân y đến bên tôi nghiêm giọng: “Con lỗ thấy các chú thương binh rồi nên vì bí mật con không được về.

Cậu sẽ nhắc chị Sáu (mẹ tôi) mang mừng mền, quần áo qua cho. Ở đây! Ở đây! Phải ở đây! À, mà ở đây học luôn! Vậy là từ đó tôi trở thành học trò bất đắc dĩ. Ban đầu thầy của tôi là những cậu thương binh nhẹ. Về sau, mấy cậu thương binh nặng gần lành sẹo cũng dạy học cho tôi. Trong những người thầy đó có cậu Ba Hồ. Chúng tôi không sao có thể quên được những người thầy bộ đội trên con **Tàu không số** lại mang tên Tàu 69 ấy - Trên biển thì tàu không mang số, nhưng đối với sĩ quan và chiến sĩ trên tàu thì tàu có số: Chi bộ của con tàu thứ sáu này có 9 đảng viên nên gọi là Tàu 69.

Có thể nói Tàu 69 có tiểu sử bi tráng nhưng rất anh hùng: Tàu vào Vàm Lũng - Ngọc Hiển, mang 70 tấn vũ khí cho chiến trường. Lúc trở ra bị cả bầy tàu và máy bay giặc bủa vây. Cùng với hỏa lực

trên bờ chi viện, Tàu 69 đã bắn cháy 2 tàu và làm bị thương mấy chiếc khác của giặc. Mặc dù bị mấy trăm vết đạn nhưng nó vẫn vào được Bến cảng giữa rừng - Bến cảng của ý chí và nghị lực phi thường từ những người lính Đường Hồ Chí Minh trên biển, và còn bởi bến cảng ấy là Bến cảng của lòng dân Ngọc Hiển - Cà Mau kiên trung bất khuất.

Kẻ thù có hạm tàu, đại bác, máy bay hiện đại nhất hành tinh phải bất lực, mặc dù mấy năm ròng lùng sục, theo dõi, bủa vây mà chẳng làm được gì con tàu bất khuất ấy.

Tôi nhớ cậu Kiều, Quảng Bình mới 19 tuổi mà gan dạ kiên cường. Cậu hy sinh ngay vằm sông để đánh chặn không cho tàu giặc luồn vào căn cứ nơi cất giấu con tàu. Cậu Loan, Hải Phòng chiến đấu với tốp lính giặc do máy bay đổ quân để bảo vệ con tàu đến viên đạn cuối cùng.

Tôi tất tả chạy về cơ quan khi nghe: Anh có người cậu ruột ở Nam Định vào thăm, vì ông nói tôi là cậu ruột của thằng Bé. Ông mặc chiếc áo giải phóng quân năm xưa đã phai màu, một chân giả bước đi khập khiễng, vác một bao đồ công kênh. Trước mặt tôi giờ đây là một ông lão chứ không phải một thanh niên lịch lãm ngày nào. Nhìn cậu nước mắt tôi chực trào. Tôi đưa cậu về nhà mình. Thời gian xa cách gần 40 năm vậy mà cậu và mẹ tôi gặp nhau không chút ngỡ ngàng. Chỉ thoáng giây lát, mẹ tôi thảng thốt: “Trời ơi, Hồ! Cậu Ba! Còn cậu thì: “Zậy mà - ông bắt chước giọng miền Nam - em cứ tưởng chị quên thằng em một giò này rồi chứ”. Rồi ông cười ha hả mà nước mắt rơi.

Cũng như các mẹ, các chị miền Nam luôn dành tình cảm cho bộ đội từ Bắc vào Nam chiến đấu: “Tụi nó xa nhà, xa cha, xa mẹ, vào đây chiến đấu. Nói đại chứ biết đâu rồi chẳng có về...”. Bởi vậy, quân trang mẹ tôi phụ trách mỗi năm may hàng ngàn bộ quần áo cho bộ đội theo kích cỡ định sẵn, nhưng riêng các cậu miền Bắc vào là mẹ tôi tự tay may đo cẩn thận nên mặc vào các cậu ưng ý lắm. Sau ngày giải phóng miền Nam, về quê nhiều cậu còn cất giữ chiếc áo mẹ tôi may ngày ấy.

Giờ mẹ tôi, cậu Ba Hồ và nhiều chú bộ đội ngày ấy đã đi xa. Thương binh Phan Hải Hồ của [Đường Hồ Chí Minh trên biển](#) đã ra đi sau khi được Nhà nước phong tặng danh hiệu Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân. Từ Nam Trực, mẹ Ba báo tin buồn cho tôi trong nghẹn ngào. Tôi thấy mình có lỗi, bởi đâu còn dịp đến thăm cậu nữa.

Tôi viết những dòng ký ức kỷ niệm này như thắp một nén hương kính viếng cậu Ba, một trong những người thầy đã từng dạy tôi không chỉ những con chữ, con số. Bởi đó chính bài học đầu đời mà tấm gương các cậu đã trao về khí phách anh hùng, tấm lòng nhân hậu thủy chung, là son sắt non sông chỉ một mà thôi./.

Link bài viết: <https://nguoilambao.vn/public/thay-hoc-toi-nhung-nguoi-linh-tren-tau-khong-so>